

Δ Α Φ Ν Η

2

Eίναι το ασφαλέστερο λιμανάκι του Αγίου Όρους και επίνειο των Καρυών. Προφυλαγμένο καλά από τους βόρειους και ανατολικούς ανέμους, προσβάλλεται από τους νότιους λιγότερο απ' όλα τα άλλα που βρίσκονται στον Σιγγιτικό κόλπο.

Αναφέρεται ότι στα αρχαία χρόνια ήταν το λιμάνι παρακείμενου πολισματος. Εδώ, κατά τον Γ. Σμυρνάκη και άλλους, υπήρχε κατά τον 8ο αιώνα, Μονύδριο του Αγ. Νικολάου με τις προσωνυμίες "Δάφνη" και "Δοχειάριον". Επρόκειτο για την αρχική ίδρυση της σημερινής Μονής Δοχειαρίου, που μεταφέρθηκε στη νέα θέση κατά τον 11ο αιώνα. Ο διοικ. για επίρρωση των λεγομένων του, αναφέρει α) ότι διαράζονται ακόμη (1903) ερείπια της Μονής εκείνης σε ύψωμα πλησίον του λιμανιού και β) ότι η Μονή Δοχειαρίου κατέχει λίγα παλιά ελαιόδενδρα στη θέση αυτή.

Ο «βευνός της λεγόμενης Δάφνης» ανήκε στην Μονή Δοχειαρίου, από την οποία τον αγόρασε ο Ιωάννης Ούγκλεσης κατά τον 14ο αιώνα, όπως αναφέρεται στο χρονοβουλό του, και τον προσκύρωσε στην Μονή του Σιμωνού (Σιμωνόπετρα), στην οποία ανήκει το τμήμα του οικισμού νότια του κειμάρρου, ενώ το βόρειο τμήμα ανήκει στη Μονή Ξηροποτάμου.

Ο μικρός οικισμός απλώνεται κατά μήκος της ακτής και περιλαμβάνει 3-4 καταστήματα για την εξυπηρέτηση των διερχομένων, κύρια που στεγάζουν τις απαραίτητες δημόσιες υπηρεσίες (τελωνείο, λιμεναρχείο, αστυνομία, ταχυδρομείο), λίγα καταλύματα για διανυκτέρευση, κλπ.

Το πιο αξιόλογο από αρχιτεκτονική άποψη κτίριο είναι το "αρσανδρόπιτο" της Σιμωνόπετρας, με καμαρώτο καραβοστάσι στο ισόγειο και ναύδροιο επ' ονόματι των Αγίων Πλαντών στον δευτέρο όροφο. Τα υπόλοιπα κτίρια έχουν απλούστατη δομή και μορφή.

Τελωνείο λειτουργήσεις εδώ το αργότερο από το 1880 για την είσπραξη δασμών από την Τουρκική διοίκηση. Με πατριαρχικό στυλό, του 1897, επιτρεπόταν η λειτουργία για ενός ξενώνα.

Το 1912 αποβιβάσθηκε στη Δάφνη ελληνική δύναμη και έκτοτε το Άγιον Όρος αποτελεί τμήμα του Ελληνικού κράτους, γεγονός που αναγνωρίσθηκε και διεθνώς το 1913. ■

I

